

Schappelijk weten

“Geloof mij nou maar. Ik kan het weten.”

Deze soort is niet uitgestorven: betweter(s). Pretenderend alles te weten, weten ze “het” zelfs als ze het niet weten. Hun tijd ver vooruit denken ze in scheurkalenderwijsheden en praten ze vloeiend Cruiffiaans. Het is bewonderenswaardig hoe veel ze kunnen bazelen over onderwerpen waar ze bijzonder weinig van af weten. Je ziet ze op het werk, cursussen, verjaardagen of als je in de spiegel kijkt.

De kunst is met deze goeroes om te gaan. Op het werk heb ik wel eens met een wise guy te maken. Daarom ben ik op zoek gegaan naar mogelijkheden om deze wijsneus te snuiten zonder hem te breken. Tijdens mijn onderzoek stuitte ik op de volgende suggestie:

“Antwoord een dwaas niet met dwaasheid, word niet als hij. Antwoord hem naar zijn dwaasheid, hij moet niet denken dat hij wijs is.”

Hieruit volgt dat in discussie gaan niet slim is, want dan maak ik dezelfde fout als hij: beter weten. Anderzijds, ik wil niet communiceren dat ik onder indruk ben van zijn geleerdheid. Maar hoe doe je zoiets zonder het er te dik bovenop te leggen? Ik zet een uitkomst van een beknopte brainstormsessie neer:

- Als de weetal spreekt het liedje van the A-team (is gelukkig weer op tv) neuriën en de solo op mijn luchtgitaar spelen. Mocht hij zich er aan storen en er wat van zeggen, dan zeg ik: “Shut up Murdock, you fool!”

Omdat het bovenstaande voorbeeld niet aan de eisen van diplomatie voldoet, moest ik het over een andere boeg gooien. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan, dus heb ik maar een gedichtje geschreven. Dat ga ik aan hem geven als hij nog een keer probeert mij te leren hoe deze wereld werkelijk in elkaar steekt.

Uw bed is weter

Aan u zo hoog verheven.
Geef mij toch uw wijs geit.
Dan zal ik meeuwig leven.
Ja, ik belijd.
Uw bed is weter.
Want u weet het beter.

Dit zal werken.

Geloof mij nou maar. Ik kan het weten.